JANAVINODINI.

ஜநவிநோதிநி.

இல. 4.] எப்பிரல் மீ 1888. [புஸ்த. XIX.

CONTENTS.

Agriculture (*Continued*)........ 73
The physical features of the Moon.............................. 77
The Hen and her Eggs.......... 82
"There is a tide in the affairs of men".......................... 86
What is Charity? (*Continued*).. 91
An easy means of quenching Thirst.......................... 94
How to save oneself when thrown into water..................... 95
He is respected who respects others............................ 95

அட்டவணை.

விவசாயம் (தொடர்ச்சி) 73
சந்திர பிம்பலட்சணம்.... 77
கோழியும் அதன் முட்டையும்....... 82
காலானுகூலத்தில்தான் காரியசித்தியாகும்...................................... 86
தருமம் என்பது யாது?(தொடர்ச்சி) 91
தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு ஓர் சுலபமான மார்க்கம்............ 94
தண்ணீரில் வீழ்ந்தவன் தப்பித்துக்கொள்வதெப்படி?.................. 95
"பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தான்றரவருமே"............................ 95

MADRAS.
Published by the
MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

ஜநவிநோதிநீ.

இல. 4.] ஏப்பிரல் மீ 1888. [புஸ்த. XIX.

விவசாயம்.

(தொடர்ச்சி.)

புராதன இந்துக்கள் உழவுத்தொழிலை உலகத்திலுள்ள எல்லாத் தொழில்களிலும் மிகச் சிறந்ததாகக் கொண்டார்களென்பதற்கும், அதனையே புருஷ லட்சணத்துக்குரிய தொழிலாக நன்குமதித்து வந்தார்களென்பதற்கும், ஏனைய எல்லாத்தொழில்களும் அதன் சார்பை நாடவேண்டியதென்றும் அது ஏனைய தொழில்கள் யாவும் தலையெடுத்து ஓங்குவதற்கு இன்றியமையாததென்றும் கருதி யிருந்தார்களென்பதற்கும் அளவிறந்த பிரமாணங்களுள.

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்."

யாவரும் உண்ணும்படி உழவுத்தொழிலைச்செய்து அதனால் தாமும் உண்டு வாழ்வார் எவரோ அவரே தமக்குரியராய் வாழ்கின்றவராவார்களென்றும், ஏனையோர் யாவரும் பிறரைத்தொழுது அதனால் உண்டு ஸ்வயேச்சை வாழ்க்கையற்று அவர் பின் செல்பவராவார்களென்றும், தாமும் மனிதராய்ப் பிறந்திருந்தும் தம்மையொத்த பிறரைத்தொழுது அவர் சிலவற்றைக் கொடுக்க அவற்றைக்கொண்டு தம் உயிர்காத்து அவர் பின் போகின்றவர்கள் அவர்க்குரியவர்களேயன்றித் தமக்குரியவர்களல்லரென்றும் பொருள்படத் தெய்வப்புலவர் தமது உத்தரவேதத்தில் இக்குறட்பாவைக் கூறியுள்ளார். ஔவையார் என்னும் மாதுசிரோன்மணியும் இக்கருத்தையமைத்தே "தொழுதூண்சுவையினுழுதூணினிது." என்றும், "மேழிச்செல்வங் கோழைபடாது." என்றும் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார். உழவுத்தொழிலை இவ்வளவு விசேஷமானதாக வற்புறுத்திக் கூறிய புராதன இந்துக்கள் பூகபௌதிக லட்சண சாஸ்திரங்களிலும், காலபேத லட்சணசாஸ்திரங்களிலும், பிரி

திவ-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாயம் என்னும் இவற்றின் லட்சணசாஸ்திரங்களிலும், வானசாஸ்திரங்களிலும் உழவர்கள் பயின்று பாண்டித்தியம் பெற்றிருப்பது அத்தியாவசியமென்பதைப் பலவாருகக் காட்டியும் கூறியுமிருக்கின்றூர்கள். தமிழ்நாடு செய்த தவப்பேற்ருல் திருவவதாரஞ் செய்தனரென்று பெரியோரால் வியந்துரைக்கப்பட்ட மகாகவியாகிய கம்பர் உலகோபகாரமாகச் செய்தருளிய ஏரெழுபது என்னும் நூலில் உழவுநாட்கோடல், காம்புதிருத்தல், வரம்பு கோலுதல், சேறுசெய்தல், பரம்படித்தல், வித்துவிளைத்தல், நாறுபறித்தல், நீர்பாய்த்தல், பயிர் விளைத்தல் முதலிய பற்பல தொழில்களைக் குறித்தும் கூறியிருக்கும் அருமையைப் பார்க்குமிடத்துக் கிருஷிகன் மேற்கண்ட சாஸ்திரங்களின் உணர்ச்சியைப் பெற்றிருப்பது அத்தியாவசியமென்று தெரியவருகிறது. கம்பர்முதலிய வித்துவான்கள் ஏனைய வருணத்தாரை விட வேளாளரைப் பலவாருகச் சிறப்பித்துக் கூறியதற்குக் காரணம் அவர்கள் அம்மரபாரிடத்தில் வைத்த அபிமானந்தானென்று இப்போது சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறூர்கள்; ஆனல் உழவுத்தொழில் நீங்கலாக மற்ற தொழில்களைக் கையாண்டுவரும் ஏனையவருணத்தாரைக் காட்டினும் உழவுத்தொழிலையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கும் வேளாளர்கள் அத்தொழிலால் தம்முடைய தேசாபிவிருத்திக்கும், தம்மினும் மேற்பட்ட வருணத்தாருடைய உயிர்வாழ்க்கைக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிறூர்களென்பதை மேற்கண்ட புலவர்கள் சத்தியமாய் அறிந்தகாரணத்தினல்தான் வேளாண் மரபினரை அங்ஙனம் புகழவேண்டிவந்தது. அம்மரபாரிடத்து வைத்த அபிமானத்தினல் அப்புலவர்கள் அவர்களை வியந்தார்களென்று கூறுவது எவ்வளவும் பொருந்தாது.

"உழுவாருலகத்தார்க் காணி யஃதாற்ரு
தெழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து."

உழவுத்தொழிலைச் செய்யமாட்டாமல் பிறதொழில்களிலே மேற்செல்வோர் பாவரையும் தாங்குதலால் உழவர்கள் உலகத்தாராகிய தேருக்கு அச்சாணியாவார் என்று பொருள்படப் பொய்யாமொழி பிறந்திருக்கின்றது.

உழவுத்தொழிலை இவ்வளவு விசேஷமாகக் கொண்டிருந்த இந்துக்கள் நெடுங்காலமாய் வேற்றரசருடைய படையெழுச்சியினலும், கொடுங்கோன்மையினலும், ஸ்வயேச்சை வாழ்க்கை குன்றியதனுலும், மன அமைதிகெட்டதனுலும், விவசாயத்தைப்பற்றிய அளவி

றந்த சாஸ்திரங்கள் கையாளுவாரற்று நாளாவர்த்தியில் க்ஷீணித்தமையாலும், விவசாயத்தில் சிரத்தை குன்றி வேறுவகையான தொழில்களில் பிரவர்த்திக்கத் தலைப்பட்டார்கள். உழவர்கள் நிலத்தைப்பண்படுத்தி அதனாலாகிய விளைவைப்பெறுமளவும் அதற்கேற்ற மற்ற தொழில்களை அந்தந்த காலத்தில் செய்து முடிப்பதற்காக அந்நிலத்திற்குச் சமீபமான ஓரிடத்திலேயே குடியிருப்பது அத்தியாவசியம். மகமதியர்கள் முதலிய வேற்றரசர்களும் உள்நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களும் இந்துதேசத்தின் குடிகளை அல்லும் பகலும் இம்சித்துவந்தபடியால், அவர்கள் இன்ன ஊர்வழியாக வருகிறார்களென்னும்செய்தியைக் கேட்டமாத்திரத்தில் செவியில் நாராசம் பட்டதுபோல் துக்கித்துத் திகிலடைந்து மனம் திகைத்துத் தடுமாறித் தம்முடைய பெண்டுபிள்ளைகள் பண்டு பதார்த்தங்களோடு குடிகள் உடனே அவ்வூரைவிட்டு ஓடவேண்டியவர்களாயிருந்த காரணத்தினாலே உழவுத்தொழிலை அவர்கள் எங்ஙனம் இருந்த இடத்திலிருந்து மன அமைதியுடன் நடத்துதல் கூடும்? இதுபோன்ற அளவிறந்த காரணங்கள் உழவுத்தொழிலுக்கு இடையூறாயிருந்தன என்பதற்கு இந்துதேச சரித்திரம் சாட்சி பகரத்தக்கது. இந்தப்படி உழவுத்தொழிலைக் கைவிட்ட இந்துக்கள் நன்றாய் வாசித்தும் சேவகம் முதலியவற்றில் பிரவர்த்திக்கத் தலைப்பட்டார்கள். வாசித்தவர்களெல்லாம் வெகுசாய்ச் சேவக உத்தியோகத்தையே நாடிவந்தபடியாலும், சாஸ்திர உணர்ச்சியில்லாத பண்ணையாள்கள் முதலிய விவேக சூனியர்களே நாட்டுப்புறங்களில் பிற்காலத்து உழவுத்தொழிலில் பிரவர்த்தித்து வந்தபடியாலும், புராதன இந்துக்களுடைய சித்தாந்தத்தையும் விவசாய சாஸ்திரங்களையும் முற்றும் அறியாதவர்களாய்த் தற்காலத்திய இந்துக்கள் விவசாயத்தைத் திரஸ்காரம் செய்கிறார்கள். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் உழவுத்தொழிலுக்கு இடையூறாயிருந்த வேற்றரசர் படையெழுச்சி, கொடுங்கோன்மை முதலியவை இப்போது இராமையினாலும், நிலத்தை ஆழமாய் உழுது பயிர்செய்வதற்கு ஏற்ற பற்பல கலப்பைகளும் நீராவி எந்திரங்களும் மற்றும் தகுந்த உபகரணங்களும் ஆங்கிலேயர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியினாலும், விவசாயத்துக்கு இன்றியமையாதனவாகிய பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரங்களை நம்முடைய தேசத்துச் சிறுவர்கள் கல்விச்சாலைகளில் ஐயந்திரிபற உணர்ந்துவருகிறபடியினாலும் நம்மவர்கள் வெகுலேசாய் உழவுத்தொழிலை இனியே

னும் அபிவிருத்திசெய்யலாமே. மேற்கண்ட கலப்பைகள் முதலிய உபகரணங்களை விலைக்குவாங்குவதற்கு மூலதிரவியம் இல்லாதவறியவர்களாய் நம் தேசத்துக்குடிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் விலையுயர்ந்த அப்படிப்பட்டவைகளை எப்படிவாங்குதல் கூடும்? என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். அது நியாயந்தான். நம்முடைய துரைத்தனத்தார் அப்படிப்பட்ட குடிகளுக்கு முன்னதாகப் பொருளுதவிசெய்து கொண்டுவரச் சித்தமாயிருக்கிறார்களென்றும், அப்படி சகாயமாக வாங்கிய தொகை பூர்த்தியாய்ச் செல்லாகிறவரையில் குடிகள் குறிக்கப்பட்ட தவணைகளில் தங்களுடைய நிலத்தீர்வையோடு சேர்த்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதைத் தீர்த்துக்கொண்டு வரலாமென்றும் இப்போது சட்டம் ஏற்பட்டிருப்பதை நம்மனோர் அறியார்போலும். இந்தப்படி துரைத்தனத்தாரிடத்திலிருந்து முன்னதாகப்பொருளுதவி பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமானால் குடிகள் பற்பல நிர்ப்பந்தமான நிபந்தனைகளுக்கு உட்படவேண்டியதாயிருக்கிறதே? என்று சிலர் ஆட்சேபிக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் ஆட்சேபனைகள் சரியானவைகளாகத் தோன்றவில்லை. ஒன்றுமில்லாத குடிகளை நம்பி முன்பணம் கொடுப்பவர்கள் அத்தொகை தங்களுக்கு மறுபடியும் செல்லாவதற்காகவும், அந்தத் தொகை எதற்கென்று வாங்கப்படுகிறதோ அந்த வேலைக்காகவே அது உபயோகிக்கப் பட்டுவருகிறதாவென்று பார்ப்பதற்காகவும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் நிபந்தனைகளையும் துரைத்தனத்தார் செய்வது நியாயந்தானே. இந்தப்படி உதவி பெற்றுக்கொள்ள விருப்பமில்லாத பட்சத்தில் அந்தந்த கிராமத்திலுள்ள குடிகள் ஒன்று சேர்ந்து தொகுப்புத் தொகுப்புகளாகப் பங்குவிகிதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு மொத்தத்தில் சேரும் தொகைக்கு மேற்கண்ட விலையுயர்ந்த உபகரணங்கள் முதலியவற்றை வாங்கிச் சத்தியத்தைக் கைசோரவிடாது ஒருவரை ஒருவர் வஞ்சிக்காமல் சகோதரவாஞ்சையுடன் உழவுத்தொழிலில் பிரவர்த்திப்பார்களாகில் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய தேசத்துக்கும் க்ஷேமம் உண்டாகும் என்பதற்கு எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை. இதற்கு முக்கியமாய் வேண்டியது ஒற்றுமையேயாம். அதைவளர்க்க நம்மவர்கள் பலமுகத்தாலும் முயலவேண்டும். முயற்சி ஒன்றுமாத்திரம் இருக்குமாகில் இவ்வுலகத்தில் ஆகாததும் உண்டோ?

"இலமென்றசைஇ யிருப்பாரைக்காணி
னிலமென்னு நல்லாணகும்."

பொருள் எம்மிடத்து இல்லையே, என்செய்வோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு சோம்பித் திரிபவர்களைக் கண்டால் பூமி என்னும் பெண் சிரிப்பாள் என்று பொருள்படும் பொதுமறைவாக்கியத்தை நம்மனோர் பல்காலும் சிந்தித்து முயற்சியைக் கைசோரவிடாது ஒற்றுமையுடன் விவசாயத்தில் பிரவர்த்திப்பாராக.

சந்திர பிம்ப லட்சணம்.

இரவில் நமக்கு ரமணீகரத்தை விளைவிப்பது சந்திரன். இப்பூமியிலுள்ள நமக்குச் சூரியபிம்பம் எவ்வளவுபெரிதாய்த் தோன்றுகின்றதோ அவ்வளவுபெரிதாகவே சந்திரனும் தோன்றுகிறபடியால் அவ்விரண்டும் ஒரே பரிமாணத்தை யுடையனபோல் தோன்றுகின்றன. சூரியமண்டலத்துக்கும் பூமிக்கும் எத்தனைமயில் தூரமிருக்கிறதாக முன்னே சொல்லியிருக்கின்றோமோ அதற்கு, பூமிக்கும் சந்திரனுக்குமுள்ளதூரம் சற்றேறக்குறைய நானூறுமடங்கு குறைந்ததாயிருக்கின்றது. ஆகையினால்தான் சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் பரிமாண விஷயத்தில் பெருத்தபேதமிருக்கினும் இரண்டும் சமமாயிருப்பதாக நம்முடைய திருஷ்டிக்குத் தோன்றுகின்றன. இப்பூமிக்கும் சந்திரனுக்கும் 240,000 மயில் தூரமிருக்கிறது. இப்பூமியிலிருந்து சந்திரமண்டலம்வரையில் ஆகாயமார்க்கமாய் இருப்புப்பாதை ஒன்றை ஏற்படுத்தி அதன்மூலமாகத் தூமசகடத்திலேறி விடாதுயாத்திரை செய்வோமாகில் சந்திரமண்டலத்தைப்போய்ச் சேருவதற்குச் சற்றேறக்குறைய ஒருவருஷம் பிடிக்கும். ஆகாயத்திலுள்ள அளவிறந்த கிரகங்களுக்குள்ளே இப்பூமண்டலத்துக்கு அதிசமீபமாயுள்ளது சந்திரனேயாம். இப்பூமி எவ்வளவு பரிமாணமுள்ளதாயிருக்கிறதோ அதில் ஐம்பதில் ஒருபங்குதான் சந்திரனுடைய பரிமாணம். சந்திரன் இரவில் இருளை ஒட்டத்தக்க பிரகாசத்தை யுடையதாயிருக்கினும் அது இயற்கையில் ஒளியற்ற தோர்பொருள். சூரிய ஒளி சந்திரன்மீது பட்டுப் பிரதிபலிப்பதே சந்திரனுடைய ஒளியாகும். மற்றப்படி அதற்கு இயற்கையில் ஒளி கிடையாது. சந்திரனுக்கு இயற்கை ஒளி இருக்குமாயின் அது தேய்பிறைகள் வளர்பிறைகளின்றிச் சதா பூரணகும்பம்போல் ஒளிவீசிநிற்கும். வாஸ்தவத்தில் சந்திரனுடைய பரிமாணம் குறைவது இல்லை. அதன் எந்தப்பாகத்திலே சூரியனுடைய ஒளி தாக்குகின்றதோ அந்தப்பாகம் பிரகாசிப்பதாக நமக்குத்

தோன்றுகின்றது. அங்ஙனம் சூரியனுடைய ஒளி பிரதிபலிக்காத பாகங்கள் நமக்குத்தோன்றுவதில்லை. அமாவாசைகாலங்களில் சந்திர ஒளி நமக்கு எவ்வளவும் தெரியாதபடியினால் அது அன்றைய தினம் உதிக்கின்றதே இல்லையென்று சாதாரண ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். ஏனைய நாட்களைப்போலவே சந்திரன் அன்றையதினமும் உதயமாகிறான். ஆனால் சூரியனுடைய ஒளிதாக்கிப் பிரதிபலிக்காத சந்திரபாகம் நமக்குப் புலப்படுகிறதாகையால் சந்திர ஒளி அன்றையத்தினத்தில் நமக்குத்தோன்றுகிறதில்லை. ஆகவே பௌர்ணிமி காலத்தில் சூரியஒளிதாக்கிப் பிரதிபலிக்கும் பாகம்முழுமையும் நம்முடைய கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்றமையால், அன்றையத்தினத்தில் அதன் பூரணஒளி நமக்குப் பயன்படுகின்றது. அமாவாசை காலத்தில் இருட்டிய பிறகு சந்திரனை நிதானித்து உற்றுப்பார்ப்போமாகில் சூரிய ஒளிதாக்கிப் பிரதிபலிக்காத அதன்பாகம் இப்பூமியின் ஒளிதாக்கிப் பிரதிபலிப்பதினாலே அதியற்ப ஒளியோடு ஒருவாறாகப் பிரகாசிப்பதை நாம் காணலாம். இப்பூமியிலுள்ள நமக்குச் சந்திரன் எப்படி பிரகாசத்தைத் தருகின்றதோ அதுபோல் சந்திரனிடத்து எவரேனுமிருக்கின் அவர்களுக்கு இப்பூமி பிரகாசத்தைத்தரும். இப்பூமி இயற்கையில் ஒளியற்றபொருளாயிருக்க இதற்குப் பிரகாசம் எங்ஙனம் வரும்? இது சந்திரவாசிகளுக்குப் பிரகாசத்தை எங்ஙனம் தரும்? பூமி இயற்கையில் ஒளியற்றபொருள் என்பதற்கு அதில் வசிக்கிறவர்களாகிய நமக்கு இரவில் விளக்கு வெளிச்சங்களும் ஏனையகிரகங்களின் பிரகாசமும் அத்தியாவசியமாக வேண்டியிருப்பதே சாட்சி பகரத்தக்கதாயிருக்கிறதல்லவா? என்னும் வினாக்களைப் பலரும் ஆவலுடன் கேட்கவேண்டிவரும். சந்திரன் இயற்கையில் ஒளியற்றபொருளாயிருந்தும் அது பிரகாசித்து இப்பூவாசிகளாகிய நமக்கு இரவில் ஒளியைத்தருவது என்னகாரணத்தினாலென்று முன்னே சொல்லியிருக்கின்றோமோ அதே காரணத்தினால்தான் இப்பூமியும் இயற்கையில் ஒளியற்றிருந்தும் சந்திரவாசிகளுக்கு இரவில் பிரகாசத்தைத்தருகின்றதென்று உணரவேண்டியது. சூரியஒளி இப்பூமியின்மீதுதாக்கிப் பிரதிபலிப்பதே இப்பூமியின் ஒளிக்குக் காரணம். நாம் வசிக்கும் இப்பூமியைப்போன்ற எண்ணிறந்த அண்டங்களைப் பரம தயாநிதியாகிய ஜகதீசன் வெளிப் பரப்பில் அமைத்து அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும்ஏனையவற்றிற்கு உதவியாயிருக்கும்படி வைத்த அருமைத்திறத்

தை நோக்குகையில், இவ்வுலகத்திலுள்ள சேதனாசேதனங்கள்யாவும் ஒன்றுக்கொன்று உதவிபுரிந்து உயிர்வாழ்ந்து வரவேண்டும் என்பதே தன்வயத்தனாகிய பரமபிதாவின் கருத்தென்பது வெள்ளிடைமலை போல் புலப்படுகின்றது. ஒரு அண்டம் மற்றொரு அண்டத்துக்கு உதவிபுரிந்துகொண்டு வரவேண்டும் என்பதே அவருடைய திருவுளக் கருத்தாயின் ஒரே அண்டத்திலுள்ள சராசரங்கள் ஒன்றுக்கொன்று உதவி புரிந்துகொண்டு வரவேண்டுமென்பதும் கடவுளின் கருத்தென்பதற்கு ஐயமென்ன ? ஒருதேசத்திலுள்ளவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தம்மாலியன்றவரையில் உதவிபுரிந்து சுயப்பிரயோசனத்தையே நாடுவதை அறவே விட்டகலவேண்டுமென்பது கடவுளின் கருத்தென்பது சொல்லாமே யமையும். ஆகவே எவ்வகைப்பட்ட தாழ்ந்த புல் பூண்டு விலங்காதிகளும் உயர்ந்த வஸ்துக்களுக்குப் பெருத்த உதவியாயிருக்கின்றனவென்பதை நாம் மறவாதிருக்கவேண்டும். எதையும் பயனற்றதென்று இகழுதல்கூடாது. யாவும் தன்னுடைய பிரயோசனத்திற்காகத் தான் சிருஷ்டித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று சிற்றறிவினனாகிய மானிடன் எண்ணுதல் அந்தோ! அறியாமை. அதுநிற்க.

சந்திரபிம்பத்தைத் தூரதிருஷ்டிக்கண்ணாடியைக்கொண்டு பார்க்குமிடத்து அதில் பெருத்த பர்வதங்களும் விசாலமான வெளியிடங்களாகிய மைதானங்களும், நிழலுள்ள இடங்களும் இருப்பதாகத்தெரியவருகிறது. சந்திரபிம்பத்தில் சுத்தவெண்மையாய் ஒளிவீசிப் பிரகாசிக்கும் பாகங்களையெல்லாம் பர்வதங்களென்று கொள்ளவேண்டியது; இவைகளின்மீது சூரிய ஒளி எவ்வளவும் தட்டுத் தடையின்றித் தாக்கிப்பிரதிபலிக்கின்றபடியால் அந்தப்பாகங்கள் நமக்குநன்றாய் ஒளி வீசித்தோன்றுகின்றன. கொஞ்சங் கம்மலாகப் பிரகாசிக்கும் பாகங்கள் சந்திரமண்டலத்தில் வெளியிடங்களான மைதானங்கள். இந்துதேசத்துப் புலவர்களால் முயற்கறையென்று அலங்கரித்துக் கூறப்படுவதும், சிறுவர்களால் உண்டை சுட்டுவிற்கும் கிழவி என்று சொல்லப்படுவதுமாகிய கறுத்தபாகஞ் சந்திரபிம்பத்தில் சூரிய ஒளிபடாத நிழலான இடங்களாம். சூரியபிரகாசம் எந்தெந்தப் பாகங்களில் எவ்வளவும் தடையின்றி நன்றாய்த் தாக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றதோ அந்தப் பாகங்களெல்லாம் அவ்வொளியை நன்றாய்ப்பெற்றுப் பிரதிபலிக்கின்றனவென்பது இதனால் தெளிவாய்ப் புலப்படுகின்றது. இந்தப்பூமி சந்திரவாசிகளுக்குப் பிரகாசந்தருகிற விஷயத்தைக்குறித்தும்

மேற்கண்டகாரண காரியங்களையே அமைத்துக்கொள்க. சந்திரனிடத்திலுள்ள பர்வதங்கள் வெகுசாய் இப்பூமியிலுள்ளனவற்றைப்போல் தொடர்ச்சியாயிராமல் பெரும்பாலும் தனித்தனியே மஹா உந்நதமாக நிற்கின்றன. சற்றேறக்குறைய சந்திரவட்டப் பரப்பு முழுவதிலும் எரிமலைகள் இருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. ஆனால் அவைகளெல்லாம் அக்கினிநீர்முதலியவற்றை நீராவியின் இயக்கத்தினால் கக்குவதுமுதலிய தொழில்கள் இப்போது அறவே ஒழியப்பெற்றன. நூறுமயிலுக்குக்குறையாத குறுக்களவுள்ள ஆழ்ந்த பெரும் பள்ளத்தாக்குகள் அனேகம் சந்திரனிடத்திலிருக்கின்றன. அதனிடத்திலுள்ள மலைகளில் சிலவற்றை அவற்றின் நிழலைக்கொண்டு அளந்துபார்க்கையில் அவை சற்றேறக்குறைய உயரத்தில் இமாசலத்துக்கு நிகராயிருக்கின்றன. சந்திரமண்டலத்தில் இப்போது அப்பு-தேயு-வாயு ஆகிய மூன்றும் இல்லை என்றும், ஒருகாலத்தில் அவை இந்தப்பூமியில் இப்போது இருப்பன போலவே அங்கு இருந்தனவென்றும், இம்மூன்றுபூதங்களே இப்போது இராதபடியால் கடல் - மழை - மேகம் முதலியவை அதில் இப்போது இல்லை என்றும், ஆகவே ஜீவராசிகளும் இல்லை என்றும், சந்திரமண்டல முழுவதும் ஜீவசூனியமான வெறும்பாழாகிய ஓர் பெரும் அண்டமாயிருக்கிறதென்றும் வானசாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். காற்றில்லாதபோது ஓசைகேட்பதற்கே இடமில்லை. நீரில்லாவிடத்துப் புல்பூண்டும் முளைப்பதற்கிடமில்லை. மூன்று முக்கிய பூதங்களற்ற ஓர் அண்டம் எப்படியிருக்கும்! மேலே ஆழ்ந்த பள்ளத்தாக்குகளென்று குறிப்பிட்ட இடங்களெல்லாம் ஒருகாலத்தில் சமுத்திரமாயிருந்த பாகங்களாம். சூரியனுடைய உஷ்ணம் இடைவிடாமல் பதினான்கு நாள்வரையில் சந்திரபிம்பத்தின் ஓர் புறத்தில் தாக்கிக்கொண்டேயிருக்கிறபடியினால் அந்தப்பாகம் அளவிட்டுக் கூறமுடியாத அவ்வளவு அதிகமாய்க் [illegible]டுகின்றது. இந்தப்பூமியில் பூமத்திய ரேகைக்கு அ[illegible] பிரதேசங்களிலுள்ள உஷ்ணத்தைச் சகித்துக்கொண்டு உயிர்வாழத்தக்க பிராணிகளும் சந்திரனிடத்திலுள்ள மேற்கண்ட உஷ்ணபாகத்தில் ஜீவித்தல் துர்லபம். உஷ்ணத்தையே சதாவிரும்பும் இயல்புடைய பிராணிகளும் அவ்வளவு கொதிப்பேறிய இடத்தில் சுகித்து உயிர்வாழுமென்று நினைப்பதற்கிடமில்லை. சூரியன் ஒளிவீசாமல் பதினான்கு நாள்வரையில் குளிர்ந்துகிடக்கும் மற்றொருபாகமோ குளிர்ச்சியையே சதா அவாவும் இயல்புடைய பிரா

ணிகளும் ஜீவித்திருப்பதற்கு யோக்கியதையில்லாத அவ்வளவு ஜில்லென்றுபோய்விடுகின்றது. இப்பூமியின் உத்தரதட்சணதுருவ விருத்தங்களுக்கு அருகிலிருக்கும் பிரதேசங்களிலுள்ள சீதளத்தைவிட ஆயிரமடங்கு அதிகமாய், சந்திரனிடத்துப் பதினான்கு நாள்வரையில் சூரிய ஒளிபடாத மேற்படிபாகத்தில் குளிர்ச்சியுண்டாய் விடுகின்றது. ஆகவே சந்திரனிடத்து எவ்வகைப்பட்ட பிராணியும் சுகித்து உயிர்வாழ்வதற்கு இடமில்லை என்று தெரியவருகின்றது. ஒருகாலத்தில் சமநிலையாய்ச் சந்திரமண்டலம் முழுமையும் பரவியிருந்த உஷ்ணம் நாளாவர்த்தியில் தணிந்துவிடவே அதிலுள்ள வாயு·அப்பு முதலிய யாவும் சந்திரபிம்பப் பிரிதிவுக்குள் ஐக்கியப்பட்டிருக்கவேண்டும். நாளாவர்த்தியில் இந்தப் பூமியின் உஷ்ணமும் குறைந்துகொண்டே வருகிறதென்றும், ஒரு காலத்தில் இந்தப் பூமியும் சந்திரனைப்போலவே ஜீவராசிகளிருப்பதற்கு யோக்கியதையற்றதாய்விடுமென்றும் சில சாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். அகண்டாகாரமான வெளிப்பரப்பிலுள்ள ஒவ்வொரு அண்டமும் உஷ்ணக்கொதிப்புடன் பிரதமத்தில் உருள ஆரம்பித்து நாளாவர்த்தியில் உஷ்ணம் குறையக்குறைய அதின் வேகமுங்குறைந்து கடைசியாக முற்றும் உதவியற்றதாய் விடுகிறதென்று வானசாஸ்திரிகள் கூறுகிறார்கள். இந்தப்படியே சூரியபிம்பத்தின் உஷ்ணம் மாத்திரம் அவ்வளவாகக் குறைவதற்கிடமில்லை. ஏனெனில், சூரியன் சகலபதார்த்தங்களையும் தன்னிடத்தில் இழுத்துக்கொள்ளும் சக்தி அடையப்பெற்றிருக்கிறபடியால் சூரியபிம்பலட்சணத்திற் காட்டியிருக்கிறபடி பாரமான சில பெருத்தபொருள்கள் சதா சூரியபிம்பத்தின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் அதிக வேகத்துடன் வந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறகாரணத்தினாலே உஷ்ணக்கொதிப்பு ஏனைய கிரகங்களின் உஷ்ணத்தைப்போல் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் குறைவுபடுவதற்கிடமில்லை.

மனோவாக்குக்காயங்களுக்குச் சாதாரணமாயெட்டாத இவ்வளவு விசித்திரங்களை ஐரோப்பியர்கள் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி முதலிய உபகரணத்தைக் கொண்டு அதிக நுட்ப புத்தியுடன் யூகித்தறிந்து இவற்றை உலகினருக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் உலகத்தாருக்குப்புரிந்த உதவி செய்யாமற் செய்த உதவியேயாம். அவ்வுதவிக்கு "வையகமும் வானகமு மாற்றலரிது." வானசாஸ்திரத்தில் இந்துக்கள் நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே அனேக விசித்திரங்களை யெல்லாம் கண்

டறிந்து தங்களுடைய கிரந்தங்களில் எழுதியிருக்கின்றார்கள். அந்தக் கிரந்தங்களில் அனேகம் பற்பலகாரணங்களினால் இப்போது க்ஷீணித்துப்போய்விட்டன. பிற்பாடு தோன்றிய கல்விமான்கள் ஏன் அப்படிப்பட்ட கிரந்தங்களை அபிவிருத்திசெய்து மேலும் மேலும் மேற்கண்ட விசித்திரங்கள் போன்றனவற்றைக் கண்டறிந்து உலகத்தாருக்குத் தெரிவிக்கவில்லை? என்று கேட்டால், இந்துக்களுக்குள் புத்திமான்களாகவும் கல்விமான்களாகவும் இருந்தவர்களில் அனேகர் இவ்வுலகமும் இதைப்போன்ற ஏனைய உலகங்களும் மாயாகாரியங்களென்றும், அவை எத்தனை காலமிருக்கினும் அழியத்தக்கனவென்றும், அவற்றால் ஆன்மாக்கள் ஈஸ்வரன் திருவடியை யடைவதற்கு யாதொரு பயனும்விளையாதென்றுங் கருதிய ஞானிகளாயிருந்தபடியால் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் அவர்களுக்கு ஆராய்ச்சி குறைந்தது. ஆகையால் அவர்கள் கொண்ட சித்தாந்தத்தை யோசிக்கையில் அவர்கள் அங்ஙனம் ஆராய்ச்சி செய்யாமல் இத்தியாதி விஷயங்களில் விசாரமற்றிருந்தது நியாயமென்றே தோன்றுகின்றது. ஆகவே அவர்களை நம்மனோர் அவிவேகிகளென்று நிந்தியாமலிருப்பாராக.

"உடைகோவணமுண்டுறங்கப் புறந்திண்ணையுண்டுணவிங்
கடைகாயிலையுண்டருந்தத் தண்ணீருண்டருந் துணைக்கே
விடையேறுமீசர் திருநாமமுண்டிந்த மேதினியில்
வடகோடுயர்ந்தென்ன தென்கோடிழிந்தென்ன வான்பிறைக்கே."

என்று இந்துதேசத்து மஹானொருவர் கூறியிருக்கின்றார்.

கோழியும் அதன் முட்டையும்.

ஒரு கிராமத்தில் தெய்வபக்தி பூரணமாய் நிறையப்பெற்ற ஒரு நாயகனும் நாயகியும் கிரகாச்சிரம தருமத்தை நடத்திக்கொண்டுவருகையில் அவர்களுடைய தவப்பேறாக அவர்களுக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். நாட்டுப்புறத்திலுள்ள சாதாரண பள்ளிக்கூடங்களில் அச்சிறுவனைக் கல்வி பயிலுவித்தால் அவன் விசேஷமாகச் சாஸ்திரங்களை நன்குணருவதற் கிடமிராதென்று நினைத்து அப்பெற்றோர் அவனைத் தூரத்திலிருந்த ஓர் நகரத்துக்கு அனுப்பி அங்குள்ள சர்வகலாசாலையில் கல்வி பயிலச்செய்தார்கள். இளமைப்பருவத்தில் ஈஸ்வரபக்தியை விளைவிப்பதற்கேற்ற எவ்வித பாடத்தையும் அக்கல்விச்சாலையில்

உபாத்தியாயர்கள் அவனுக்குக் கற்பித்திலர். ஆயினும் லௌகிகத்துக்குவேண்டிய உலகசம்பந்தமான பல நூல்களையே அவன் அக்கல்விச்சாலையில் சதாகற்றும், ஆன்மவிசாரணை - பரத்துவ நிச்சய முதலிய விஷயங்களைத் தெரிவிக்கத்தக்க நூல்களைக் கற்காமலும் வந்தானாதலின் அவன் மனம் நாஸ்திகச் சார்பு பெற்றிருந்தது. அக்கல்விச்சாலை விடுமுறைகாலத்திலே ஒருநாள் அச்சிறுவன் தன் பெற்றோரைப்பார்க்கத் தன் தாயகமாகிய கிராமத்துக்குச்சென்றான். அப்போது அக்கிராமத்தில் அண்டை வீட்டுக்காரனொருவன் இச்சிறுவனுக்கு விருந்தளிக்க நினைத்து அவனைத் தன்வீட்டுக்கு முகமன்கூறி இட்டுக்கொண்டுபோனான். அவ்வீட்டுக்காரனுடைய பெண் ஓர் அறையிலிருந்துகொண்டு கடவுள் விஷயமாய்ச் செய்யப்பட்டுள்ள சில தோத்திரப்பாக்களைப் பக்தியோடு வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அச்சிறுவன் அதைக்கண்டு பெண்ணே! காலத்திரயத்தும் இல்பொருளாகிய கடவுள் பெயரைப் பலகாலும் நினைத்தும் கூறியும் வீண்காலம் ஏன் போக்குகிறாய்? உபயோககரமான நற்காரியம் எதையேனும் செய்யலாகாதா? என்று அதி புத்திமான்போல் வினவினான். இதைக்கேட்ட அச்சிறுமி திடுக்கிட்டுப் பிரமித்து, அப்பா! கடவுளிடத்து உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? அவர் யாவற்றையும் படைத்து அளிப்பவர் என்று உனக்குத்தெரியாதா? என்று கேட்டாள். அதற்கு அவன் நாட்டுப்புறத்துக் கல்விக்கும் பட்டணத்துக்கல்விக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கிறது! நான் சர்வகலாசாலையில் வாசித்தறிந்த பூதபௌதிகசாஸ்திரம் - வானசாஸ்திரம் - கணிதசாஸ்திரம் - மனோதத்துவ லட்சணசாஸ்திரம் முதலியவற்றின் உணர்ச்சியினால் யாவும் இயற்கையேயன்றி அவற்றைப்படைக்க ஒருதனிமுதல் வேண்டுவதில்லையென்றும், உலகத்திலுள்ள யாவும் காரணகாரிய ரூபங்களாகவே இருக்கின்றனவென்றும், அவற்றிற்கு ஓர் முதற்காரணம் உண்டென்று சொல்வது தர்க்கத்துக்கு நில்லாதென்றும் நான் நன்கு உணர்ந்தேன், இந்நாட்டுப்புறத்துக்கல்வி உனக்கு அவ்வளவு தெளிவை விளைவிக்காது என்று தன்னைவியந்து உரையாடினான். இதைக்கேட்ட அச்சிறுமி அண்ணா! இதோ இருக்கும் கோழிமுட்டை எங்கேயிருந்துவந்தது? சொல் பார்ப்போம் என்றாள். அவன் பரிகாசம்செய்து ஸவாஸ்! பேதாய்! இவ்வளவு பெருத்தகேள்வியையா நீ என்னை கேட்கத்துணிந்தாய்? கோழிமுட்டை கோழியினிடத்திருந்துவந்தது, இதுதெரியாதா? என்றான்.

அதற்கு அச்சிறுமி கோழி எங்கேயிருந்துவந்தது? என்றாள். அதைக் கேட்ட அவன் முட்டையிலிருந்து கோழிவந்தது என்றான். இதைக் கேட்டு நகைத்து அச்சிறுமி எது முன்னே உண்டாயிற்று? கோழியா? முட்டையா? என்றாள். அவன் பசபசவென்று விழித்து அம்மா! கோழிதான் முன்னே உண்டாயிற்று என்றான். அதற்கு அவள் முட்டையிலிருந்து வெளிப்படாத ஒருகோழி ஆதியிலிருந்ததென்று நீ ஒப்புக்கொள்ளுகின்றாயா? என்றாள். அதைக்கேட்டு அச்சிறுவன் இது என்ன வம்பாயிருக்கிறதென்று திகைத்துச்சற்றே நிதானித்து அம்மா! முட்டைதான் முன்னே உண்டாயிற்றென்றான். இதைக் கேட்ட அச்சிறுமி பளா! பளா! நன்று! நன்று! என்று சொல்லிக் கைகொட்டி நகைத்து அப்பா! கோழியிடாத ஒருமுட்டை ஆதியில் இருந்ததென்று நீ ஒப்புக்கொள்ளுகின்றாயா? என்றாள். இதைக்கேட்ட சிறுவன் ஒன்றும் பேசவகையறியாது உதட்டைமென்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கோபித்து நின்றான். அப்போது அச்சிறுமி அவனைப்பார்த்து அடியில் வருமாறு கூறினாள்:—

சோதரனே! வயதில் என்னினும் நீ மூத்தவன்.

> "எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினுமப்பொருள்
> மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு."

ஒரு விஷயத்தைக் கூறுவாருடைய வயது-குணமுதலியவற்றை நோக்காமல் அப்பொருளின் பயனை நோக்கி நல்லதைக் கிரகித்துத் தீயதை விடுவதே உத்தம புருஷனுடைய கடமையென்று பொருள்பட நாயனார் கூறிய அமுதத்திருவாக்கை அனுசரித்து என்சொற்களுக்குச் சிறிது செவிசாய்ப்பாயாக. அற்பவஸ்துக்களாகிய கோழியும் முட்டையும் உண்டான விதத்தைச் சொல்ல வகையறியாத நீ அண்ட சராசரங்கள் யாவும் ஒரு முதற் காரணமின்றி இயற்கையில்தாமே அமைந்தனவென்று சாதிக்கத் துணிந்தது மிகவும் வியப்பாயிருக்கிறது. ஆதியில் உண்டானது கோழியோ? முட்டையோ? எனக்குந் தெரியாது, உலகத்தில் அதனை நிச்சயமாய்க் கூறுவது எத்தகுதிய சாஸ்திரிக்கும் முடியாது, அம்மட்டில் ஆஸ்திகரும் நாஸ்திகரும் சமந்தான்; ஆனால் கோழியையாவது முட்டையையாவது ஆதியில் உண்டாக்கின முதல்வனொருவனிருத்தல் வேண்டுமென்று அனுமானாதி பிரமாணங்களினால் ஆஸ்திகர் நிச்சயிக்கின்றார்கள். ஆகவே முட்டையிலிருந்து வெளிவராத கோழியாவது கோழியிட்டிராத முட்டையாவது ஆதி

யில் சர்வவல்லமையுள்ள கடவுளால் படைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று மனத்தெளிவு கொண்டிருக்கும் ஆஸ்திகர் இத்தகைய வினுக்களுக்குப் பச பச வென்று விழிக்கவேண்டியதில்லை. அர்த்தசாரமற்ற இயற்கை என்னும் பதத்தையே கதியாகக்கொண்டிருக்கும் நாஸ்திகர் இப்படிப்பட்ட வினுக்களுக்கு விடை பகரமுடியாமல் அல்லற்படவேண்டிவரும். பரிதாபம்! ஒரு அரசனுடைய அரசாட்சிக்குட்பட்ட இரண்டு குடியானவர்களுக்குள்ளே ஒருவன் தனக்காகவும் ஏனேயோர்க்காகவும் அவ்வரசன் செய்துவரும் அளவிறந்த நன்மைகளையும் இராஜாங்க ஏற்பாட்டின் ஒழுங்கையும் சட்டநிருபணமுதலிய விவரங்களையும் நன்குயறிந்தவன்; மற்றவனே அவைகளில் எதையும் எவ்வளவும் உணர்ந்திலாக்கபவன்; இவ்விருவருக்குள் இராஜவிசுவாசம் யாரிடத்து அதிகமாயிருக்கும்? முன்னே சொல்லப்பட்டவனிடத்தேதான் இருக்குமென்பதற்கு எவ்வளவும் ஐயமில்லை. அதுபோல், உலகத்திலுள்ள பூதபௌதிக ஏற்பாடுகளின் விசித்திரங்களையும், சூரியன் சந்திரன்முதலிய அளவிறந்த உடுத்திரள்களின் இயக்கத்தைப் பற்றிய காலக்கிரமத்தையும், ஊனக்கண்ணுக்குப் புலப்படாத எண்ணிறந்த ஜீவராசிகள் அகண்டாகாரவெளியில் எங்கும் நிறைந்திருந்தும் அவற்றிற்கெல்லாம்

> "கருப்பைக்குண்முட்டைக்குங் கல்லினுட்டேரைக்கும்
> விருப்புற்றமுதளிக்குமெய்யன்"

படியளக்கும் விசித்திரத்தையும் பேரருட்டிறத்தையும் சர்வ வல்லமையையும் சாஸ்திரங்களின் மூலமாகப் பூரணமாயுணர்ந்தவன் எவனே அவனே அங்ஙனம் ஒருசிறிதும் உணரப் பெறுதவனைவிட எண்ணில் மடங்கு தெய்வநம்பிக்கையும் பக்தியும் பெற்றிருக்க வேண்டியதல்லவா? ஆகையால் என்னிலும் நீ அதிக தெய்வ விசுவாசம் உள்ளவனு யிருத்தல்வேண்டும். இவ்வளவுவரையில் நீ வாசித்தும் அந்த இணையில் ஞான பூரணரை நினைக்கவும் எண்ணம் உதியாதது அம்மம்ம பரிதாபத்துக்கிடம்.

அச்சிறுமி இந்தப்படி சொல்லியான பிறகு, சாப்பிடலாம், வா, என்று அச்சிறுவனை இட்டுக் கொண்டுபோனுள். இருவரும் அறுசுவையோடு கூடிய சாப்பாடு உண்டு வீட்டுக்காரன் களிக்க மனமகிழ்ந்தார்கள். அச்சிறுவன் கூடியவரையில் கல்விக்கு அணிகலமாகிய நடுவுநிலைமை யுள்ளவனுனபடியால் அச்சிறுமி தனக்கெடுத்துரைத்த வச

னங்களின் உண்மையை அறிந்து அன்றுமுதல் கல்விச்செருக்கை அறவேவிட்டு நாளாவர்த்தியில் ஆன்றோருடைய அனுபவவாக்கியங்களை வாசித்து வெகுசீக்கிரத்தில் தெய்வநம்பிக்கை எய்தப்பெற்றான். ஆகையால் ஒருவன் எவ்வளவு சாஸ்திரங்களை வாசித்துப் புத்திவிசாலம் அடையப் பெற்றானேயாயினும் இளமைப்பருவத்திலேயே தெய்வபக்தியை விளைப்பதற்கான நூல்களிலும் பயின்று வரவேண்டியது. ஏனெனில்,

"கற்றதனாலாய பயனென்கொல்வாலறிவ
னற்றாடொழாஅரெனின்."

———

காலானுகூலத்தில்தான் காரியசித்தியாகும்.

சகல காரிய சித்திக்கும் முயற்சியே காரணபூதமாயிருக்கிறதென்பது யாவரும் அறிந்த விஷயமே யாயினும் அம்முயற்சி ஈடேறுவதற்குக் காலமும் அனுகூலமாயிருத்தல் வேண்டும். சிலர் மெய்வருந்திப் பலவாறாக முயன்றும் காரியம் சீக்கிரத்தில் சித்தியாகவில்லையென்று அவசரப்பட்டு முயற்சியைத் திரஸ்காரம் பண்ணி அதனை அறவே கைவிட்டுச் சோம்பித் திரிகிறார்கள். இதுபெரும் பிழை.

"ஞாலங்கருதினுங் கைகூடுங் காலங்
கருதியிடத்தாற்செயின்."

என்றார் தெய்வப்புலவர். ஒருவன் இவ்வுலக முழுவதையும் அடையக் கருதினும், அனுகூலமான காலம்வரையில் பொறுத்திருந்து அச்சமயம் வரும்போது காலதாமதமின்றித்தன் கருமத்தில் பிரவேசிப்பானாயின் அவனுடைய கருத்து இனிது நிறைவேறுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. இக்காலானுகூலத்தைத்தான் ஆகூழ் என்றும் காலப்பிரதிகூலத்தைத் தான் போகூழ் என்றும் சில மதவாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

"அடுத்துமுயன்றாலு மாகுநாளன்றி
யெடுத்தகருமங்களாகா-தொடுத்த
உருவத்தானீண்ட வுயர்மரங்களெல்லாம்
பருவத்தாலன்றிப்பழா."

என்று ஔவையாரும் கூறியிருக்கிறார். ஒருவனுக்குக் காலானுகூலமிருக்கும்போது தான் எதிர் பாராதவெற்றிகளெல்லாம் தனக்கு அதிசுலபத்தில் அணி அணியாய் வந்து கொண்டிருக்கும். அத்தகுதிய அனுகூலமான சந்தர்ப்பம் நேரிடாதபோது காரணங்கள் போட்டாலும்

காரிய சித்தியாவதில்லை. என்ன விசித்திரம்! ஆகவே ஜகதீசன் ஆன்மாக்களுக்குத் தனு கரண புவன போகங்களை ஊட்டுவிக்கும் தந்திரத்தை யார் அறிவார்? இந்த விஷயத்தை அடியில் வரும் சிறு கதை நன்கு விளக்கும் :—

ஓர் ஊரில் ஒரு அரசன் பகைகடிந்து தனியரசு செலுத்திவரும் நாளில் ஓர் நாள் மந்திரியுடன் உப்பரிகையின்மேல் உலாவிக்கொண்டு மந்திரியைப் பார்த்து, மந்திரி! இவ்வுலகத்தில் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள சகல ஜீவ ராசிகளும் அவற்றின் முயற்சியினாலல்லவா உச்சீவிக்கின்றன? என்வரையில் நானும் விடாமுயற்சியினாலல்லவா பகைவரையெல்லாம் வென்று அவர்களிடத்துத் திறைபெற்றுத் தனியரசு புரிந்து வருகின்றேன்? என்றான். அதற்கு அவ்வமைச்சன் நகைத்து முயற்சியே சகல காரியசித்திக்கும் காரணமாயிருந்தபோதிலும் காலானுகூலப்படிதான் அம்முயற்சி கைகூடும்.

“பகல்வெல்லுங்கூகையைக் காக்கையிகல்வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும்பொழுது.”

காகம் கோட்டானைப் பகலில் வெல்லும், அதுபோல் அரசர் பகைவரை வெல்லக்காலம் அவசியம் வேண்டுமென்றான். இதனைக்கேட்ட அவ்வரசன் காலானுகூலம் என்பது ஒன்றுண்டா? இதென்ன வீண்பேச்சு, அப்படி என் அனுபவத்தில் இதுவரையில் ஒன்றுங்காணேன், ஆகையால் நான் அதை ஒருபோதும் நம்பமாட்டேன் என்றான். இப்படி இவ்விருவரும் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவ்வூரிலே நார்க்கயிறு திரித்து விற்றுச் சொற்ப ஜீவனம் செய்துவரும் பிறவித் தரித்திரனொருவன் அவ்வீதிவழியே போய்க் கொண்டிருந்தான். அவனை அவ்வரசன் மந்திரிக்குச் சுட்டிக்காட்டி, மந்திரி! இதோ போய்க்கொண்டிருக்கும் இவ்வேழையை இன்னும் ஒருமாதத்திற்குள் என் முயற்சியினால் குபேரனாக்கிவிடுகின்றேன் பார் என்றுசொல்லி அவ்வேழையை அழைத்து, அவனிடத்தில் ஐந்நூறு பொன்கொடுத்து, இதைக்கொண்டு உன் தொழிலை அபிவிருத்திசெய்து சுகமாய்வாழ்ந்திரு என்று விடைகொடுத்தனுப்பினான். அப்போது அவ்வமைச்சன் இப்பொருளொன்றினாலேயே அவன் அபிவிருத்தியாகமாட்டான், அவனுடைய அபிவிருத்திக்குக் காலானுகூலமும் ஒத்திருக்கவேண்டும் என்றான். நல்லது பார்ப்போமென்று அரசன் சும்மாவிருந்தான். அந்த ஐந்நூறு பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்ட அவ்வேழை மலடி பிள்ளை பெற்றதுபோல் மனமகிழ்ந்து அதில் பத்துப்பொன் எடுத்துக்கொண்டு மற்றதைத் தன் தலையில் கட்டியிருந்த கந்தைத்துணியில் முடிந்து தலையிலேயே சுற்றிக்கொண்டு கடைக்குப்போய் அந்த பத்துப்பொன்னுக்கும் நார் வாங்கி வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டு, அதில்மிகுந்த சில்லறைக்குப் போஜனபதார்த்தம் வாங்கிக்கொண்டு திரும்புகையில், பருந்து ஒன்று வந்து அவன் கையிலிருந்த பதார்த்தம் கிட்டாமையால் தலையில் சுற்றியிருந்த கந்தைத்துணியைக்

கௌவிக்கொண்டு போய்விட்டது. அதையறிந்த அவ்வேழை பலவாறு துக்கித்து வீட்டுக்கு வந்து மனைவியினிடத்து நடந்த சங்கதியைச்சொல்லி மீளவும் வருந்திப்பிறகு ஒருவாறு மனந்தேறித் தன்கையிலிருந்த நாணாக்கொண்டு சொற்ப ஜீவனம் செய்துவந்தான். பின்பு ஒருநாள் அவ்வேழையின் க்ஷேமத்தைக் கண்டறியும்படி அரசனும் அமைச்சனும் அவனிடத்துவந்து விசாரித்து அவனால் நடந்த விருத்தாந்தத்தை ஆதியோடந்தமாகத் தெரிந்து கொண்டார்கள். அரசன் ஆயினும் ஆகுக, இன்னும் ஐந்நூறு பொன் கொடுத்துப் பார்ப்போமென்று மறுபடியும் முன்கொடுத்ததுபோலவே கொடுத்து, இதையாவது பத்திரமாகக் காப்பாற்றி அபிவிருத்திக்கு வருவாயென்று அத்தரித்திரனுக்குச் சொல்லிவிட்டு அமைச்சனுடன் அரண்மனைக்குவந்து சேர்ந்தான். அப்போதும் அமைச்சன் முற்கூறியபடியே கூறினான். அவ்வேழை அதனை எவ்விடத்தும் அஜாக்கிரதையாய் வைக்காமலும் தன் மனைவியிடத்தும் சங்கதியைக் கூறாமலும் வெகுபத்திரமாய்த் தன்வீட்டிலுள்ள தவிட்டுப்பானையில் மூடிவைத்துக் கடைக்குப் போனான். அந்தவேளையில் தவிடு வாங்குகிற ஒருவன் அவ்வேழையிருக்கும் வீதியில் தவிடு உண்டா? என்று கேட்டுக்கொண்டு வரும்போது, அவன் மனைவி தவிட்டை வெகுநாளாய்ச் சேர்த்து வைத்திருக்கின்றோமே, இதையாரும் வாங்குவாரில்லையே, விற்றாலும் செலவுக்கு உதவுமே என்று கருதி அத்தவிட்டுப்பானையை அப்படியே எடுத்துவந்து அவனுக்கு எதிரில் வைத்தாள். தவிடு அந்தப்பானைநிறைய இருந்தமையால் வாங்கவந்தவனுக்குப் பாத்திர மில்லாமையினாலே அம்மா ! பானைக்குக் கிரயம் கொடுத்துவிடுகிறேன், தவிட்டை இந்தப்பானையுடன் கொடுத்துவிடு என்றுகேட்டான்; அவள் அப்படியே எடுத்துக்கொள் என்று சம்மதித்துப் பானையோடு தவிட்டைக்கொடுக்க அவன் தவிட்டுக்கும் பானைக்கும் கிரயங்கொடுத்து விட்டு அந்தப்பானையுடன் தவிட்டை எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கடையில் பார்க்கும்போது, வெகுநாளாய்ச் சேர்த்துவைக்கப் பட்டிருந்த காரணத்தினாலே அந்தத் தவிடு காரிப்போயிருந்தமையால் அதை ஒருவரும் வாங்கவில்லை. ஆகவே அதை அவன் ஒருபுறம் பானையுடன் போட்டுவைத்தான். பிறகு கடைக்குப்போயிருந்த அவ்வேழை அதிக ஆவலுடன்வந்து தவிட்டுப்பானையைத் தேடியபோது அது காணாமையால் திகிலடைந்து பிரமித்து ஐயோ! தவிட்டுப்பானை எங்கே? என்று மனைவியைக்கேட்டான். அவள் அதை விற்றுவிட்டேனென்று கூறக்கேட்டு அடிபாவி ! அரசன்கொடுத்த ஐந்நூறுபொன்னையும் அதில் வைத்திருந்தேனே, என்று சொல்லித் துக்கித்தான். அவளும் என்னுடன் நீ சொல்லாமற்போனாயே என்று மிகவும் பிரலாபித்தாள். இவ்வாறு இருவரும் துக்கித்துத் தேறிப்பிறகு பழையப்படி ஜீவித்துவருகையில், மறுபடியும் அரசனும் அமைச்சனும் வந்து அவ்வேழையைக்கண்டு நடந்த சங்கதியைத் தெரிந்துகொண்டு அரசன் நாணமுற்று, அமைச்சன்சொல் சரியாயிற்றே, நமது சபதம் நிறைவேறாமற்போயிற்றே என்று வருந்தினின்றான். பிறகு அமைச்சன் அவ்விடத்திலிருந்த ஒரு ஈயத்துண்டை எடுத்து அவ்வேழை கையிற்கொ

டுத்து, உனக்குக்காலானுகூலம் ஒத்திருந்தால் இதனாலேயே நீ அபிவிருத்தியா வாய் என்றுசொல்லி, அரசனை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பி அரண்மனைக் குப்போய்விட்டான். அன்று இராத்திரி அவ்வூர்ச்செம்படவன் ஒருவன் மறுநா ட்காலையில் வலை வீசவேண்டி வலையைச் சோதித்துப்பார்க்கையிலே, அதில் கட்டியிருந்த ஈயக்குண்டு இல்லாமையால் அது செய்யவேண்டி அந்த இராத் திரியிலேயே ஈயம் சம்பாதிக்க எண்ணி வீடுவீடாய் ஈயம் உண்டா? என்று கேட்டுக்கொண்டுவந்தான். அவனுக்கு ஈயம் எங்கும் அகப்படாமல் அந்த ஏழை வீட்டுக்கும் வந்து கேட்டான். அப்போது அந்த ஏழை தன்னிடத்தில் மந்திரி கொடுத்துவிட்டுப்போன ஈயத்துண்டைக்கொடுத்தான். அதைப்பெற்றுக்கொ ண்ட அச்செம்படவன் அந்த ஏழையை நோக்கி ஐயா! நீர் இந்த ஆபத்து கால த்தில் செய்த இப்பேருதவிக்காகப் பிரதியுபகாரம் ஒன்று உமக்குச்செய்கிறேன், நாளையத்தினம் காலையில் நான் வலைவீசினவுடன் முதலில் அகப்படும் மீனை உமக்குக்கொடுக்கின்றேன் என்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்துவிட்டுப்போனான். பிற கு அந்த ஈயத்துண்டினால் தன் வலைக்குக்கட்டவேண்டிய குண்டுகளைச்செய்து கட்டிச் செம்படவன் மறுநாட்காலையில் வலைவீசினான். வீசினவுடன் முதலில் ஒரு பெரியமீன் அகப்பட்டது. அந்தமீனை உடனே அவ்வேழைக்குக் கொடுத் தனுப்பினான். அதை அந்த ஏழை மிகவும் மனக்களிப்புடன் பெற்றுக்கொண்டு சமைத்துச் சாப்பிடும்படி எத்தனித்து அதை அரியும்போது அதன்வயிற்றில் ஒருமாணிக்கம் இருந்தது. அது மாணிக்கம் என்று அவன் அறியாவிடினும் அதன் பிரகாசத்தால் அதை அலட்சியஞ்செய்யாமல் பத்திரப்படுத்திவைக்க எண்ணிக் கையில் வைத்திருக்கையில்,அண்டைவீட்டிலிருக்கும் இரத்தினவியா பாரியின் மனைவி அவன் வீட்டுக்கு நெருப்புக்குவந்து அந்த ஏழை கையில் வைத் திருக்கும் மாணிக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தன் கணவனுக்கு அச்செய்தியை அறிவித்தனள். அவன் அவ்வேழையிடத்தில் வந்து, அந்தக்கல்லை எனக்குக் கொடு என்றுகேட்டான். அப்போது அவ்வேழை நிதானித்து,இவன் இரத்தின வியாபாரியாகையாலும் இது உயர்ந்த இரத்தினமாகையாலும் இவன் இதன் அருமையறிந்து பிடித்துக் கேட்கிறானென்று யோசித்து, இதன் விலை இலட் சம் வராகன், அது கொடுத்தால் இதைத்தருகின்றேன் என்று சொன் னான். அந்த மாணிக்கம் ஐம்பது லட்சம்பெறும் என்பது இரத்தின வியாபாரிக் குத் தெரியுமாகையால் அவன் கேட்டபடியே லட்சம் வராகன்கொடுத்து அ தைப் பெற்றுக்கொண்டான். பிறகு அவ்வேழை அந்தலட்சம் வராகனைக்கொ ண்டு தன் வர்த்தகத்தை விருத்திசெய்து வீட்டை அதிக விசாலமாகவும் உன்னத மாகவும் அலங்காரமாகவும் கட்டிக்கொண்டு அவ்வூரில் பெருத்த தனவந்தனாய் வாழ்ந்திருந்தான். பின்பு ஒருநாள் அரசனும் அமைச்சனும் ஒன்றுகூடி அந்த வர்த்தகனைக் காணும்படிவந்தார்கள். அவனுடைய வீடு அதி அலங்காரமான உப்பரிகையாய்விட்டமையாலும், அவனுடைய வர்த்தகம் விருத்தியாய் அவன் குபேர சம்பத்துடையவனாய் விட்டமையாலும் அடையாளம் தெரியா

மல் அரசனும் அமைச்சனும் மயங்கி, அவன் பெயரினால் தெரிந்துகொண்டு அவ்வீட்டிற்சென்று அவனைக்கண்டபோது, உடனே அவன் இவர்களுக்கு மரியாதைசெய்து தன் வீட்டில் விருந்துசாப்பிடும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அவ்வாறே அவர்கள் உடன்பட்டபின்பு, அவன் அதிக சம்பிரமமாக விருந்தளித்துத் தாம்பூலம் சந்தனம் முதலியதும் கொடுத்துத் தன்னுடைய பிள்ளைகளுடன் தோட்டத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் அவர்களுடன் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவன் பிள்ளைகள் அங்குள்ள விருட்சத்தில் தொங்கியிருந்த காற்றாடியை எடுத்துக் கொடுக்கச்சொல்லித் தொந்தரைசெய்தார்கள். உடனே அவன் ஓர் ஏவலாளியை மரத்தின் மீது ஏறச்சொன்னான். இதற்குள் அரசனும் அமைச்சனும் ஏறிவந்த இரதங்களிற் பூட்டிய எருதுகளுக்குத் தவிடு வேண்டுமென்று இரதசாரதிவந்து கேட்கையில் அவ்வர்த்தகன் உடனே மற்றொரு ஏவலாளியைத் தவிடு வாங்கிவரும்படி பணங்கொடுத்துக் கடைக்கனுப்பினான். முன்பு மரத்தில் ஏறியவன் ஒரு கந்தைத்துணியில் மாட்டித் தொங்கிக்கொண்டிருந்த காற்றாடியைக் கந்தைத்துணியுடன் இழுக்கும்போது அது அதிக பளுவாயிருந்தமையால், யாரோ கல்லைத்துணியிற் கட்டிப்போட்டிருக்கின்றார்கள், அக்கந்தையில் இக்காற்றாடி அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதென்று அக்கந்தைத்துணியுடன் கொண்டுவந்து வைத்தான். தவிட்டுக்குப்போனவன் மொத்தமாய் வாங்கப்போனபடியால், காசிப்போயிருக்கிறதென்று விலையாகாமலிருந்த அந்தத் தவிட்டைப் பானையோடு உடையவன் கொடுத்துவிடப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தப் பானையைப் அவர்கள் முன் கொண்டுவந்து வைத்தான். அந்த வர்த்தகன் கந்தைத்துணியும் தவிட்டுப் பானையும் தன்னுடையதென்று நன்றாய்த்தெரிந்துகொண்டு அரசனைப்பார்த்து, மகாப்பிரபு! தாங்கள் முதலில்கொடுத்த ஐந்நூறு பொன்னில் நார்வாங்கின பத்துப் பொன்போக மிகுதி நானூற்றுத் தொண்ணூறு பொன் இந்தக் கந்தைத்துணியிலும், இரண்டாவது கொடுத்த ஐந்நூறு பொன் இந்தத் தவிட்டுப் பானையிலும் இருக்கின்றன, சரியாய் எண்ணிப்பார்த்துக்கொண்டு தாங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்களென்று சொன்னான். அரசனும் அப்படியே எண்ணி அவைகள் சரியாயிருக்கப் பார்த்து மந்திரியினது ஆப்தவசனத்துக்கும் வர்த்தகனது சத்திய ஒழுக்கத்துக்கும் வியந்து அந்தப்பொன்னை அவ்வர்த்தகனுக்கே கொடுத்துவிட்டான்.

அன்றுமுதல் அவ்வரசன் முயற்சி ஒன்றே காரியசித்தி உண்டாக்காதென்றும், காலானுகூலமும் தக்கபடி பொருந்தியிருத்தல் வேண்டுமென்றும், காலானுகூலம் சித்தியாகிற வரையில் முயற்சியைக் கைசோராமல் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்றும் கண்கூடாக அறிந்து நடந்துவந்தான்.

தருமம் என்பது யாது?

(தொடர்ச்சி)

"சாதலினின் னாததில்லை யினிததூஉ
ஈதலியை யாக்கடை."

ஒருவனுக்கு இறத்தலைப்போல் துன்பஞ் செய்வதொன்றுமில்லை, தன்னைவந்தடுத்தவனுக்கு அவன் கேட்பதைக் கொடுக்க முடியாவிடத்து அவ்விறத்தலும் இனிதாகும், எனவே, சாதலைவிட அதிகதுன்பத்தை அது பயக்கும் என்பது சத்தியம். இரப்பவன் இத்தகைய பெருந்துன்பங்களையெல்லாம் ஒருவனுக்கு விளைத்தலாலும், மானத்தோடு கூடிய ஸ்வயேச்சையான வாழ்க்கை அவன் விட்டொழித்தலாலும், அவனால் சோம்பல் முதலிய தீக்குணங்கள் வளருவதற்கிடமிருத்தலாலும் இரவச்சத்தைக்குறித்து மேலோர் விசேஷமாய்க் கூறியிருக்கிறார்கள்.

"சென்றுபலிபக்கல் செங்கைவிரித்தேற்றல்பழு
தென்றுதன் றின்றுமிரங்கேசா- நன்றிதரும்
ஆவிற்கு நீரென் றிரப்பினு நாவிற்
கிரவினிளிவந்ததில்."

அரங்கநாதா! மஹாபலியினிடத்து நீ சென்று மூன்றடிமண் யாசித்தகாலத்தில் உன்தேகம் குன்றி வாமனனாய் நின்றாயே, யாசித்தல் அவமானமாகிய காரியமென்று கருதிதானே உன்தேகம் அப்போது குன்றியது? யாவருக்கும் நன்மையைத்தரத்தக்க பசுவுக்கு நீர் வேண்டுமென்று ஒருவனையாசித்தாலும் அப்படிப்பட்ட யாசகத்தினால் நாவுக்குவரும் அவமானத்தைப் போல வேறே எதனாலும் வராது என்று தெய்வப்புலவர் கூறிய குறட்பாவின் கருத்தை யான் நன்குணர்ந்தேன், என்று இரவினால் தேகம் குன்றும்படி ஒருவனுக்குண்டாகும் அவமானத்தைக் குறித்து ஒரு பெரியவர் நிந்தாஸ்துதியாகப் பாடியுளார். யாசித்தல் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவமான மென்றும், ஐயமிடுதல் ஒவ்வொருவனுடைய கடமை யென்றும் ஏககாலத்தில் சொன்னால் நாம் நடந்துகொள்ளும் வழி தான்யாது? என்னும் வினா நிகழும். வறியவர்களும் ஆதரவற்றவர்களும் இருக்கிற இடம் தேடிப் போய் நாம் உபகரிக்கவேண்டு மென்பதே மேலோருடைய கருத்தென்பது அவ்விரண்டு வாக்கியங்களினால் விளங்குகிறது.

"என்றுமுகமனியம் பாதவர்கண்ணும்
சென்றுபொருள்கொடுப்பர் தீதற்றோர் - இன்றுசுவை
பூவிற்பொலிகுழலாய் பூங்கைபுகழவோ
நாவிற் குதவுநயந்து."

என்று ஆன்றோர் கூறிய அமுதவாக்கே இக்கருத்தை நாட்டவல்லது. இந்த விஷயத்தைத் தற்காலத்தில் இந்துக்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் இங்கிலாந்திலுள்ள ஆங்கிலேயர்களின் அப்பியாசங்களைச் சற்றே நிதானித்துப் பார்க்க வேண்டும். இங்கிலாந்தில் வெகுசாய்ப் பிட்சைக் காரர்கள் கிடையவே கிடையார். பிட்சை யெடுப்பது மானுஷிக தருமத்துக்கு முழுவதும் விரோதமென்றும், இரத்தல் பெருத்த அவமானத்துக்கிடமென்றும் உணர்ந்து ஆங்கிலேயர்கள் இங்கிலாந்தில் அங்கங்கு தருமவைத்தியசாலைகளையும் கைத்தொழிற்சாலைகளையும் ஏற்படுத்தி அவற்றிற்காகத்தம்மாலியன்ற வரையில் மாதந்தோறுமாவது வருஷந்தோறுமாவது பொருளுதவி செய்து கொண்டுவருகிறார்கள். முதலாவது-வியாதியினாலாகிலும் அங்கஹீனமாய்ப்பிறந்ததினாலாகிலும் வயோதிகத்தினாலாகிலும் அசக்தனாய்த் தானே மெய்வருந்திப் பொருளீட்ட முடியாமையும், இரண்டாவது-வேலைசெய்யச் சக்தியிருந்தும் வேலை கொடுப்பாரில்லாமையினால் பொருளீட்ட முடியாமையுமே ஒருவன் பிட்சை யெடுப்பதற்கு முக்கியகாரணங்கள். வியாதியஸ்தர்களுக்குத் தரும வைத்திய சாலைகளையும், வயோதிகர்கள் முதலிய அசக்தர்களுக்கு தரும சத்திரங்களையும், வேலை வேண்டுமென்பவர்களுக்குக் கைத்தொழிற் சாலைகளையும், ஏற்படுத்தி விட்டால் எவனும் சோம்பேறியாய் யாசிப்பதற் கிடமிராதல்லவா? ஆகவே மேற்கண்ட அற்புதமான ஏற்பாடுகள் அமையப் பெற்றிருக்கிற காரணத்தினாலே இங்கிலாந்தில் பிட்சை யெடுப்பது இராஜதண்டனைக்குள்ளாகத்தக்கதோர் குற்றமாகவும் எண்ணப்படுகிறது. இந்த அற்புதமான ஏற்பாட்டினால் இங்கிலாந்தில் எவனும் சோம்பித்திரிவதற்கு இடமில்லை. பொருளுள்ளவர்கள் மேற்கண்ட சாலைகளுக்கு உதவிசெய்து வருவதே பெருத்த தருமமாகும். தங்களுடைய தேசத்தில் வறியவர்களாயிருப்பவர்கள் யாசகத்தினால் அவமானமடையாதபடிக்கும், தாங்கள் இயன்றவரையில் தருமம் செய்யும்படிக்கும் அனுகூலமான மேற்கண்ட ஏற்பாடுகளை உண்டாக்கிய ஆங்கிலேயர்களுடைய மதியே மதி! இப்படியிருந்தும், இங்கிலாந்திலே ஒரு காலத்தில் நன்றாய்வாழ்ந்து கெட்ட உயர்ந்த குடும்பத்தைச்சேர்ந்த

ஆண்பாலாரும் பெண்பாலாரும் கைத்தொழிற் சாலைமுதலிய இடங்களிற்சென்று கூலிவேலை செய்வது தங்களுக்குக் கௌரவதோஷத்தை உண்டாக்குமென்று நினைப்பாராகில், பிறனையாசிப்பது அதனிலும் கோடிமடங்கு அகௌரவமெனக்கருதி நெருப்புக்குச்சு, சுருட்டு, பதுமைகள் முதலிய சுவல்ப விலையுள்ள பொருள்களை விற்பனை செய்பவர்களைப்போல் நடித்து, அப்பண்டங்கள் வாஸ்தவத்தில் எவ்வளவு விலைபெறுமோ அதற்கு ஏழெட்டுமடங்கு அதிகமாய் விலைகூறி வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இக்குறிப்பை அறிந்துகொண்டு பிரபுக்களும் கொடையாளிகளும் அப்பண்டங்கள் வாஸ்தவத்தில் தமக்கு வேண்டியிராவிடினும் அவற்றை அவர்கள் கூறும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்வது வழக்கம். இங்கிலாந்தில் நடந்தேறும் தந்திரமான இவ்வர்த்தகம் விவேகிகளால் வியக்கற்பாலது. ஏற்பது இகழ்ச்சியாதலால் வாழ்ந்துகெட்ட அவ்வறியவர்கள் ஏலாமலே பிறரிடத்திலிருந்து சகாயம் பெறுவதற்கும், பிறருக்குத் தருமசிந்தை காரணமாக உதவிபுரியத் தொடங்குகையில் சோம்பலை அவர்களிடத்து வளர்க்காதிருப்பதற்கும் மேற்கண்டவர்த்தகம் அனுகூலமான வழிவகையாயிருக்கின்றது. பிக்ஷையெடுத்தே வயறுவளர்த்து வந்த ஒரு பைராகி சென்னைமாநகரத்தில் ஒரு வீட்டுவாயிற் படியண்டை நின்றுகொண்டு பெருங்கூச்சலிட்டு அரிசி பிக்ஷைகேட்டான். உள்ளேயிருந்த வீட்டுக்காரன் அதிசாந்தமாய் ஐயா! பெண்டுகள் வீட்டிலில்லை, இந்தவேளை தயவுசெய்துபோய் வாரும் என்றான். அதற்கு அதிகார பிக்ஷைகேட்ட அந்த பைராகி ஓய்! உன் பெண்டுகளைக்கொடு என்று யான் கேட்கவில்லையே, அரிசிதானே பிக்ஷைகேட்டேன்? ஏன் பெண்டுகள் இல்லை என்கிறாய்? என்று வீட்டுக்காரன் மனம் நோகச்சொன்னான். இப்படிப்பட்ட அகங்கார சொரூபிகளுக்குப் பிக்ஷை போடுவது எவ்வளவும் தருமமாகாது. வேலைசெய்யச் சக்தியுள்ளவர்களெல்லாம் அதிகாரபிட்சை கேட்க அவர்களுக்குப் பயந்து பிட்சைகொடுத்துச் சோம்பலை வளர்க்கும் நம்மனோர் நம்முடைய தேசத்தில் எவ்விடங்களிலும் கைத்தொழில் சாலைகளை ஏற்படுத்துவதென்னும் பெருத்த தருமத்தை ஆங்கிலேயரைப் போல் காலதாமதமின்றிச் செய்வாராக. வறியவர் பிழைக்க வழிகாட்டுவதைவிட வேறே தருமமுண்டா? வறியவர்களுக்கு ஏராளமாய்ப் பொருள்முதலியவற்றை வழங்கி அவர்களைச் சோம்பேறிகளாக்குவதைவிட அவர்கள் பிழைப்பதற்கு வழிதேடிவைப்பதே பெருத்த

தருமமாகும். பலவகையான எந்திரங்கள் நாள்தோறும் உண்டாய்க் கொண்டேவருவதனல் இப்போது இங்கிலாந்தில் கைத்தொழிற் சாலைகளேற்படினும், பிழைக்க வகையறியாத வறியவர்கள் அனேகர் தினே தினே மரித்துக்கொண்டுவருகிறார்கள். பரிதாபம்! பரிதாபம்! வறியவர்களுக்குப் பிழைப்பில்லாமற் போகுமென்று நினைத்துத்தானே நம்முன்னோர் இந்தியாவில் எந்திரங்களை உண்டாக்கி அவற்றைக் கொண்டு நெய்தல் - உழவு முதலிய தொழில்களைச் செய்யாமலிருந்தார்கள்? இல்லாவிடில், புத்திகோசரமும் கற்பனுசக்தியும் சால அமையப்பெற்றிருந்த நம்முன்னோர் இந்தியாவில் அந்தத் தொழில்களுக்கு எந்திரங்களை ஏன் உண்டாக்கிவைக்கவில்லை? வறியவர்கள் பிழைப்பற்றுப்போய் விடுவார்களென்று கருதியே அவர்கள் அவற்றை ஏற்படுத்த முயலவில்லையென்று தெரியவருகிறது.

தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு ஓர் சுலபமான மார்க்கம்.

அனேகர் உஷ்ணகாலத்தில் அடிக்கடி தாகவிடாய் கொள்ளும் போதெல்லாம் மட மட வென்று ஏககாலத்தில் இரண்டு மூன்றுசொம்பு தண்ணீர் குடித்து விடுகிறார்கள். இது பெரும்பிழை. அவர்கள் அந்தப்படி அமிதமாய்த் தண்ணீரைக் குடித்தும தாகவிடாய் தீருவதில்லை. அந்தப்படி அவர்கள் இரைப்பை எவ்வளவு தண்ணீரை உட்கொள்ளுமோ அந்த அளவுக்கு அதிகமாகத் தண்ணீர் குடிப்பதனல் பேதிகாணுகிறது. மேலும் அமிதமாய்ப் பண்டங்களை உட்கொள்வோமானல் இரைப்பை முதலிய கருவிகளின் பலம்குன்றி அவற்றின் இபக்கத்துக்கு நாளாவர்த்தியில் ஊனம் நேரிடுகிறது. ஆகையால் தாகவிடாய் கொண்டகாலத்தில் கொஞ்சமாகத் தண்ணீரை வாயில் வார்த்துக்கொண்டு முக்கியமாய் உள்நாக்கில் நன்றாய் ஈரம்படும்படி சற்றுநேரம் வைத்திருந்து மெல்லவிழுங்கினலஞ்சரி, உமிழ்ந்துவிட்டாலுஞ்சரி, தாகவிடாய் வெகுசாய்த் தீர்ந்துவிடும். உஷ்ணகாலத்தில் நம்மவர்கள் இந்தப்படி செய்து கொண்டு வருவார்களாகில் பேதி - பசிமந்தம் - மெய்சோர்வு முதலிய வியாதிகள் தலைகாட்டாமலிருப்பதற்கும், தேகம் ஆரோக்கியமாயிருப்பதற்கும், ஏரி - குளம் முதலிய இடங்களில் நீர் வறண்டு ஜலக்ஷாமம் நேரிடாமலிருப்பதற்கும் அனுகூலமாயிருக்கும்.

தண்ணீரில் வீழ்ந்தவன் தப்பித்துக்கொள்வதெப்படி?

தண்ணீரில் வீழ்ந்தவன் தப்பித்துக் கொள்வதற்குப் பலவகையாலும் முயற்சி செய்யும்போது இளைப்படைந்து இனி நீந்த சாத்தியமில்லாமற்போனால், உடனே மல்லாக்காகப் படுத்துக் கொண்டு மூக்கையும் கால் விரல்களையும் தண்ணீருக்கு வெளியே தெரியும்படி தூக்கிவைத்து இரண்டு கரங்களையும் அடியிலிருக்கும்படி பின்னால் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டியது. இந்தப்படியிருந்தால் நெடுநேரம் வரையிலே தண்ணீரில் அமிழாமல் மிதந்துகொண்டேயிருக்கலாம். நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளும்போது இதை அப்பியசித்து வருவது உத்தமம். நீந்தும்போது அதிக ஆயாசமடைகிறபட்சத்தில் சற்றே இளைப்பாறவேண்டுமானால் இந்தப்படி அப்பியசித்து வரவேண்டியது. அது இடையில் இளைப்பாறுவதற்கு அனுகூலம்.

அகஸ்மாத்தாய்த் தண்ணீரில் தவறிவிழும்போது இந்த அப்பியாசம் மிக்கதோர் தருணசகாயமாயிருக்கும். தண்ணீரில் தவறிவிழுந்தவன் கூடுமான வரையில் தன்னுடைய கரசரணாதி அவயவங்களை அசக்காமல் மூச்சுபிடித்துக்கொண்டு மனோதைரியத்துடன் சற்றுநேரம் செயலற்றிருப்பானேயாகில் அவனுடைய தேகம் வெகுசீக்கிரத்தில் மேலே மிதந்துவிடும். அப்படிக்கன்றி தைரியத்தையிழந்து அவயவங்களை நாற்புறமும் உதறித் தேகத்தை அலட்டிக்கொள்வானாகில் அவன் மேலும் மேலும் அமிழ்ந்து போவானேயன்றி வெளியே வருவதற்கு இடமிராது.

“பெருமையுஞ் சிறுமையுந் தான்றரவருமே.”

உலகத்தில் பிறர் தம்மை நன்குமதிக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொள்ளுகிறவர்கள் அவர்களை முன்னே நன்குமதிக்கவேண்டியது அவசியம். இந்தரகசியத்தை அறியாமல் அனேகர் பிறரைப் பலருடைய முன்னிலையிலாவது தனியேயாவது உல்லங்கனஞ்செய்து அதனால் பெருமையடையலாமென்று மதிமயக்கங்கொள்ளுகிறார்கள். பெருமையும் சிறுமையும் தான் பிறருக்குத் தர அவைமுறையே தனக்குவரும் (தான் பிறரைப் பெருமைப்படுத்தினால் பெருமையடைவதும் அங்ஙனமே சிறுமைப்படுத்தினால் சிறுமையடைவதும் சத்தியம்) என்று பொருள்பட அதிவீரராமபாண்டியர் தமது நறுந்தொகை என்னும் நீதிநூலிற்சொல்லியிருக்கிறார். இதற்குச் சில உதாரணங்களைக் காட்டுகிறோம்:—

1. அதிபுத்தி கோசரமுடைய ஒரேளியவன் ஒரு நியாயாதிபதி முன்னிலையில் சாட்சிகூறவந்தான். அவனுடைய கல்வித்திறத்தையும் புத்தி நுட்பத்தையுங் கண்டு அந்தநியாயாதிபதி பொறாமைப்பட்டு அவனினும் தன்னை அதிக கல்விமானென்றும் புத்திமானென்றும் அந்த நியாயஸ்தலத்திலுள்ளார்

கருதவேண்டுமென்றெண்ணி அந்த சாட்சிக்காரனைப்பார்த்து, ஓய்! நீநடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சரியாகச் சொல்லவில்லை, நீ திருடனென்பதை உன் முகம் கண்ணாடிபோல் காட்டுகிறது என்றான். இந்தப்படி வரம்புகடந்து பேசிய நியாயாதிபதியைப்பார்த்து அந்த சாட்சிக்காரன் - ஐயா! என்னுடைய முகம் கண்ணாடியானதால் அதில் நீர் உம்முடைய முகத்தைப் பார்க்கின்றீர் என்றான். இதைக்கேட்டு நியாயாதிபதி பெருத்த அவமான மடைந்தான்.

2. ஒரு கட்சிக்காரன் நியாயஸ்தலத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அவனுடைய எதிரியின் நியாயவாதி அவனைப்பார்த்து, நீ ஏன் நாய்போல் குலைக்கிறாய்? என்றான். அதற்கு அந்த கட்சிக்காரன்-ஐயா! திருடனைப்பார்த்தால் நாய்குலைக்காதா? என்றான். இதைக்கேட்ட நியாயவாதி அங்கிருந்தபலரும் நகைக்க அவமானமடைந்தான்.

3. ஒரு அரசனும் அவனுடைய மகனும் ஒருவிகடகவியை அழைத்துக்கொண்டு வேட்டைக்குப்போனார்கள். வழியில் பெருத்த மழை பெய்தபடியால் அரசனும் அவனுடைய புத்திரனும் மழையில் நனைந்து, ஈரமாய்ப்போன அவர்களுடைய உடுப்பைக்கழற்றி ஒருமூட்டையாகக்கட்டி அந்த விகடகவி தலைமேலேவைத்து, அதைச்சுமந்துவரும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். அவன் இராஜ விசுவாசத்தோடு அவற்றைச்சுமந்து கொண்டுபோகும்போது, அரசனும் அவனுடைய குமாரனும்-விகடகவி ஒரு கழுதைபாரம் சுமந்துகொண்டு போகிறானென்று பரிகாசமாய்ப் பேசிக்கொண்டார்கள். இதைக்கேட்ட விகடகவி அவர்களைத் திரும்பிப்பார்த்து ஒரு கழுதை பாரந்தானா? இரண்டுகழுதை பாரம் சுமக்கிறேன் தெரியவில்லையா? என்றான். இதைக்கேட்ட அரசனும் அவனுடைய குமாரனும்-ஐயோ! நாம் அவனைக் கழுதையாக்கப்போய் அவன் நம் இருவரையும் கழுதைகளாக்கிவிட்டானே என்று துக்கித்தார்கள்.

4. ஒரு அரசன் தன்னுடைய சபாமண்டபத்தில் கொலுவீற்றிருக்கையில் தூரதேசத்திலிருந்து ஒரு சிறந்தவித்துவான் தன்னுடைய பாண்டித்தியத்தை அவ்வரசனுக்குத் தெரிவித்துப் பரிசுபெறலாமென்றுகருதி அவ்வரசன் முன்வந்து நின்றான். அவனைக்கண்ட அரசன்-தன் முகத்தைப்போல் அந்த வித்துவானுடைய முகமிருப்பதைப்பார்த்து, ஓய்! உன்தாயார் இந்த ஊர்வழியாக எப்போதாவது வந்திருப்பாளா? என்று வினவினான். அதற்கு அந்த வித்துவான்-மகாப்பிரபு! என்தாயார் இந்த ஊர்வழியாய் எப்போதும் வந்ததில்லையென்றும், என்தகப்பனார்மாத்திரம் தேசாந்தர யாத்திரை செய்துகொண்டுவரும்போது இந்த நகரத்திலேயே சிலகாலம் வசித்திருந்தாரென்றும் எனக்குக் கேள்வி என்றான். இதைக்கேட்ட அரசன் சபையார் முன்னிலையில் மிக்க அவமானமடைந்தான்.

கல்வியிலாவது செல்வத்திலாவது அதிகாரத்திலாவது குலத்திலாவது தான் சிறந்தவனென்று கருதி எவனாகிலும் பிறரை உல்லங்கனமாகப் பேசினால் அவன் பெருத்த அவமானமடைவானென்பது சத்தியம். ஆகையால்

"யாகாவாராயினு நாகாக்ககாவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு."

Printed at the Albinion Press,—Madras.